

FESTES D'INFANTS

Aquesta bella pensada que ha tingut l'«Orfeo Reusenc» d'instituir en nostre poble la festa dels Infants, ha despertat en la nostra ment una pila de records i de suggerències.

Hem recordat que en la nostra infantesa, un dels epissodis més gais era'l dia que acudíem al col·legi, amb les robes diumengeres, i'ns feien formar en una doble renglera i sortíem al carrer plens d'impaciència, que difícilment podien contenir els professors i llurs auxiliars. Ens encaminàvem vers al parc. El desig d'arribar-hi primer que'ls grups que formaven els deixebles de les altres escoles ens esperonava tot el camí.

L'arribada al parc era vertaderament emocionant. La xaranga omplia l'espai de notes cridaneres i aires marciais, al ritme de les quals les nostres cames es movien automàticament.

Arrivaven, després, innumerables senyors vestits de negre i barret de copa, amb sengles vares a la mà, totes guarnides de borles. Al davant llur, la guardia municipal muntada, a punt de retratar-se per els cromos de xocolata, ens feien l'efecte de generals de bó de bó. Era tan magnífic aquell plumero blanc...

Després seguia un silenci espés. Era que començaven els preparatius per a l'acte principal de la festa. I a la senyal convidada, sortíem materialment disparats de la renglera, per escullir l'arbre més *maco* del feix de plançons que'ns oferien. Tots tria-

ven el més dret i el més alt, perquè cada u volia que'l seu arbre fos el millor.

Agafàvem l'aixadeta i obríem el sot amb una gravetat extraordinària. Cumpíem, ja petits, un deure ciutadà. I posàvem en la tasca tanta energia i tanta fé, que ni notàvem que al final, apareixien les nostres mans plenes de butllofes doloroses.

Però això què significava, si l'arbre era ja plantat. Axacàvem el cap orgullosos, amb aire de triomf, i'ns embadalíem amb la nostra obra mentre aquells senyors, ara l'un, ara l'altre, parlaven, parlaven... dient segurament coses que no anaven per nosaltres, perquè no'ls enteníem de cap ull. Això sí; aplaudíem frenèticament cada vegada que oïem les rituals paraules de «He dit.»

Formats novament en *fila*, anàvem a un altre indret del parc, i allí gaudíem la més pura sensació de llibertat al ordenar-nos que obríssim les gàbies a innumerables ocellets, que al sentir-se alliberats omplien l'espai amb llur xerradissa alegre i frenètica. Per a nosaltres, aquella xerradissa era una oració de gràcies dels pobres ocells, agraïts del nostre gest humanitari.

Els esguardàvem boca-badats, com es remontaven espai amunt, amb alegre cridòria i espetecs d'ales....

No sols troba goig l'infant en l'instint de destrucció. El goig d'aquella festa quedava en la nostra sensibilitat com un record amable, dolç, persistent. Ara encare, després dels anys, quans seran que aniran

a contemplar l'arbre *llur*, i que l'acariciaran plens d'inefable melanconia.

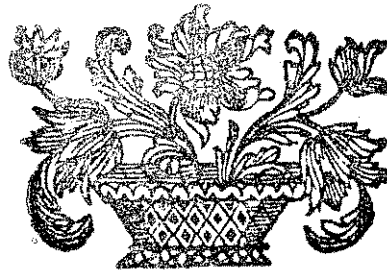
Jo també l'he vist, al *meu* arbre. I m'he sentit temptat de presentar-m'hi, de dir-li que jo vaig obrir el sot per on les seves arrels s'han aferrat a la terra, per on va poguer afermar la seva vitalitat. I les seves branques, el seu fullatge i la seva sombra m'han semblat les més atraïentes, les més belles i encisadores, i m'he embadalit contemplant-lo, i he sentit, amb els records

que ha despertat en mí, com si la meua ànima renaixés a una nova infantesa.

* * *

Que'ls nostres infants puguin també gaudir d'aquest goig de plantar arbres i d'alliberar ocells. Que aquesta festa que'l benemerit «Orfeó Reusenc» institueix en nostra ciutat, devingui per els nostres infants una deu de gaudis i una educació de la sensibilitat.

E. BERGADÀ PORTA

IV

LA MASIA

*Si en devallar dels cims trobeu una masia
que penja a son portal una urpa de voltó,
que té un xiprè al costat per fer-li companyia
i al seu entorn un prat florit de borballó.*

*I té un trespol que els blancs coloms pel cel envia
i aquell balustre ple d'espigues al balcó...;
bé us plau heure-hi sojorn a l'hora del mig dia
per defugir l'esclat del sol i la caló.*

*I tot dinant oir la pròdiga paraula
de l'avi qui el ventall fa anar sobre la taula
i explica com caçà senglars dalt de Cadi.*

*En declinar el sol refeu la vostra via
i us va vetllant al lluny l'esguard de la masia
perquè no us sigui tan monòton el camí.*

FIDEL S. RIU